

Renk Mağlubu

– BENGÜL.A. · 27 Eylül 2020

O malum günün öğle sığağında en sevdiğini turkuaz mavisi elbisesi üzerinde olan Firdevs, hiçbir şeyden habersiz kardeşiyle buluşmaya gidecek. Aldırış etmeyecek yolda birtakım garipliklerle karşılaşsa da. Simit satan adamın üzerinde turkuaz bir takım elbise, sahilde dolaşan gençlerin çoğunda da turkuaz renkli kıyafetler görecektir mesela. Fakat tesadüflere inanmazken, insanların tesadüfen aynı renk giydiklerini düşünecek. “Yeşil ile mavi arasında buluşalım!” Diyecek bindiği otobüsün şoförü. Anlam veremeyip tekraren sorduğunda aynı yanıtı alacak. Yol boyu; sahilde koşan insanların kulaklarında bir cihaz, sürekli birilerinden, bir yerlerden talimat alır hallerini görecektir. ”Herhalde birileri TV dizisi çekiyor.” Diye düşünüp buluşma noktasına ulaşacak.

Buluştukları kafenin her yanında oturan tuhaf adamları, üzerlerinde simitçinin giydiğinin aynısı takım elbiseler içinde görecektir. Onların yanından ürkek tavırlarla geçecek. Kardeşi karşıda ki masadadır. Hemen onun yanına gidecek.

“Hasan! Bak bugün çok tuhaf şeyler oluyor.”

“Ne oluyor abla?”

“Bilmiyorum... Bazı insanlar... Nasıl anlatsam bazı adamlar özellikle.”

Bu kısmı söylerken yüzünü kardeşine iyice yaklaştıracak.

“Bak, dikkat et. Çoğu kişi aynı renk giyinip tuhaf davranmıyorlar mı sence de?”

Kayıtsız bir ifadeyle kardeşi etrafını tarayacak:

“Evet, insanlar turkuaz rengi tercih etmiş. Ama bak sen de abla. Sen de o renk giyinmişsin.”

“Ama bu benim en sevdiğim renk.”

“Aldırma ablacığım. Onların da en sevdiğini renk budur. Ne var bunda?”

Başını yan masaya çevirdiğinde, masadakilerin de turkuaz giydiklerini görecektir ve onlara hafifçe selam verecek Firdevs. İyiden iyiye dehşete kapılıp lavaboya atacak kendini.

Üzerinde mavi-turkuaz, mini bir elbise olan kadın yanaşıp:

“Yeşil ile mavi arasında buluşalım!” Diyecek.

“Efendim!”

“Parolamızı!”

“Ne parolası?”

“Nasıl ne parolası şekerim? Seni de bizden sanmıştım. Hâlbuki sen...”

“Ne? Ben ne?”

“Anlaşıldı. Yapılacak tek şey var. Bence hemen kaçmalısın!”

“Nereye? Hem neden kaçayım ki?”

Hiçbir yanıt vermeden kaybolup gidecek kadın. Ne yapacağını bilmez halde, sürüp gidecek bu tedirginlik.

Yanına siyah bir araba yaklaşacak kafeden çıktığı anda. Arabadan inen turkuaz takım elbiseli iki adam, arabanın içine atacak kadını.

“Sakın direnme!”

Uyarısı ile çaresiz ve sessizce bekleyecek başına gelecekleri. Karanlık, puslu, izbe, küf kokulu bir depoya getirecekler onu. Nefesi gittikçe daralacak leş kokularında. Bir sandalyeye oturtacaklar, elini kolunu bağlayıp onlarca saat bekletecekler. Ardından daha koyu bir turkuaz renk takım elbise giymiş, her halinden saçlarının boyalı olduğu belli, elli yaşlarında bir adam gelip dikilecek karşısına.

“Söyle bakalım. Konuşmak için sadece beş dakikan var. Gizli parolamızı kimden öğrendin? Böyle giyinmen gerektiği talimatını kim verdi sana? Konuşşş!”

Ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilmeyecek ve yalnızca:

“Şey... Hiç kimse! Bu benim en sevdiğim renktir.”

Adamlar hiç öyle düşünmeyecekler ve en sevdiği rengin bedelini ödetmek adına onu ortadan kaldırmak isteyecekler. Çünkü sadece bu rengi giymiş olanlar birbirini fark edebilecek.

“Hanımefendi! Ne yazık ki renk tutkunuz sonunuzu getirdi. Bu şartlar altında sizi yaşatmamız mümkün değil. Ölmek zorundasınız.”

“Ama... Ama neden? Ne zararım oldu size? Hiç kimseye bahsetmem söz veriyorum. Bırakın beni gideyim. Yalvarırım.”

“Hanımefendi. Gücümüzü yalnızca biz biliriz. İnsanları inandırırız. Ancak sizin gibi dışarıdan insan sokarsak içimize amacımıza ulaşamayız. Biz tek tip insan modeli yaratmak için varız. Artık tüm dünyaya yayılıyor.”

“Peki... Peki! Ya ben de sizlerdensem. Boşuna mı giydim bu elbiseyi? Düşünün!”

Adam, aldırılmaz görünecek bu sözlere. Kadın, onlara para dahi teklif edecek. En sonunda adam:

“Tek bir şartla kurtulabilirsin. Tüm yaşadıklarınızı unutmak. Hafızanızı silmek!”

“Nasıl?”

“Çok basit. Siz de diğer insanlar gibi biz ne verirsek ne söylersek ona uyacaksınız! Kabul mü?”

“Evet!” Diyecek çaresiz. Hafızasını boşalttığına onları inandırıp ayrılacak oradan.

Ertesi sabah; üzerinde turkuaz bir elbiseyle uyanacak. Ve ilk gördüğü turkuaz takım elbiseli insana parolayı fısıldayacak. “Yeşil ile mavi arasında buluşalım!” Ve göz kırpacak. İlerleyen günlerde artan turkuaz renklilere gün boyu parolayı söylemekten yorulacak.